

Szivarvány

2010. NOVEMBER

11.

P. BÜZOGÁNY ÁRPÁD

Csillagréten csillagharmat

Csillagréten csillag a juh, kecske,
csillag a ló,
csillagból van a pásztoron is
a takaró,

fényes a fű, csillagharmat
csillog rajta,
míg a csillagló csillagfogával
leharapja.

Csillagruhában csillagkirályfi
furulyálgat,
reggelre majd csillagpor lepi be
mind a fákat.

KESZEG ÁGNES rajzai

BALÁZS
IMRE JÓZSEF

Táltos csikók

Fekete csikómnak
Fekete a szárnya,
Fekete sörényét
Tündérlovász vágja.

Hófehér csikómnak
Áttetsző a szárnya,
Fehér csikóm szárnyát
Csak gazdája látja.

Gyöngyszekér
kormos mezőben
időtlenül vágat.
Lovat nem látni,
csupán a
patavert szikrákat.
Mi az?

Göncölszekér

DÖBRENTÉY ILDIKÓ

Hideglábú manó

Hol volt, hol nem volt, Manófalu határában volt egyszer egy piros, magas szárú cipő. Abban lakott Hideglábú manó a pántos ládikójával.

Hideglábú manó nagyon szerette a házát meg a pántos ládikóját, de még jobban szerette a jó meleg zoknikat. Négy pár zoknija volt: egy piros, egy sárga-fekete csíkos, egy barna és egy kék. Ezeket őrizte a ládikóban.

Egy reggel szomorúan látta, hogy mind a négy pár zoknija kilyukadt. A pirosnak tátogott a sarka, a csíkosnak hiányzott a talpa, a barnának felfeslett az orra, a kéknek szétfoszlott a szára.

– Most vigyázz, kulimász – mondta magának Hideglábú –, új zoknit kell vennünk! Vanpénzünk? Nincspénzünk! Sürgősen pénzt kell keresnünk!

Elindult Hideglábú manó pénzt keresni. Szaporán kapkodta fázós lábát. Manófalva

közepén gömbölyű almaházban élt Almányó. Éppen ablaktisztításhoz készülődött, amikor Hideglábú a háza elé érkezett.

– Most vigyázz, kulimász – mondta magának Hideglábú –, itt megkeresünk egy zokniravalót! – Hangosan pedig azt mondta:

– Hagyd, Almányó, majd én megcsinálom!

– Szép tőled! – hálálkodott a végén Almányó. – Épp hívtam akartam az ablaktisztítót. De sajnos, erre most nincs pénzem. Tudod, nagyon kicsi nyugdíjat kapok. Még szerencse, hogy van egy ilyen jó szomszédom, aki segített rajtam... De miért toporogsz, Hideglábú manó? Fájd valamid?

– Nem, csak a lábam fázik...

– Hála égnek, már azt hittem, hogy fáj valamid – nyugodott meg Almányó, azzal elköszöntek, és Hideglábú manó folytatta az útját. Közben biztatta magát:

– Vanpénzünk? Nincspénzünk! Sürgősen pénzt kell keresnünk!

Közeledett a Gőzfürdőhöz. Ide jártak az öregebb manók fájós derekukat áztatni, dögönyöztetni. Hideglábú megtorpant. A fürdő ajtaja alól gőzölgő, forró víz hömpölygött az utcára.

– Mi lesz velem?! – hallotta odabentről Dögönyöző mester hangját. – Nincs, aki elzárja a főcsapot! Nincs, aki belegázolna ebbe a forró vízbe!

– Most vigyázz, kulimász – mondta magának Hideglábú –, itt megkeresünk egy zokniravalót! – azzal kinyitotta a Gőzfürdő ajtaját, hideg lábával nyugodtan odatapicskolt a főcsaphoz, és akkurátusan elzárta.

– Jaj nekem! – csapott a magasba ismét Dögönyöző mester hangja. – Elázott minden pénzem!

Hideglábú szomorúan nézte Dögönyöző mester kezében a két csöpögő papírdarabot,

amelyek nemrégén még papírpénzek voltak.

– Ez volt minden vagyonom... – kesergett Dögönyöző mester. – Még szerencse, hogy van egy ilyen jó szomszédom, aki segített rajtam!... De miért toporogsz, Hideglábú manó? Sietsz valahová?

– Nem, csak a lábam fázik...

– Akkor jó, már azt hittem, hogy sietsz valahová – nyugodott meg Dögönyöző mester, azzal elköszöntek, és Hideglá-

bú tovább ballagott. Útközben tovább biztatta magát:

– Vanpénzünk? Nincspénzünk! Sürgősen pénzt kell keresnünk!

Pereputty manó kertjéből csípős füstcsík kanyargott az égre. Hideglábú arra vette az útját. Pereputtyék avart égettek. A család minden gyereke ott izgult a tűz körül:

– Most fogd meg, papa! Ne hagyd magad, papa!

– Jaj, jaj, Hideglábúkám! – sopánkodott Pereputty papa.

– Hogy én milyen ügyetlen vagyok! Beleejtettem a tűzbe az utolsó petákomat, és nem tudom kikotorni... Juj, de forró! Pedig a gyerekeknek ígértem, perecre... Jaj, de kétbalkezes vagyok!

– Most vigyázz, kulimász!
– kezdte Hideglábú, mert arra gondolt, hogy itt megkeres egy zokniravalót, de ahogy végignézett a csalódott gyerekeken, inkább azt mondta magának: – Vigye ördög a pénzkeresést meg az új zoknit!

Hideg lábával nyugodtan belelépett a parázsba, kiemelte a petákot, és odaadta a gyerekeknek. Azok indiánüvöltéssel rohantak a péküzlet felé.

Hideglábú elindult hazafelé.

– Vanzoknink? Nincszoknink! – kapkodta fázós lábát.

A Gőzfürdő előtt ott állt Dögönyöző mester, kezében egy pár jókora bakancsot lóbálva. – Még öregapám idejében hagyta itt valaki! Neked adom, Hideglábú manó, hogy ne fázzon a lábad!

Hideglábú beleugrott a bakancsba, és büszke nyikorgással baktatott tovább.

– Vancipőnk? Vancipőnk! – gondolta elégedetten, amikor hirtelen Almányó hangját hallotta:

– Még lánykoromban kötöttem! Meleg, mint a kályha... Neked adom, Hideglábú manó, hogy ne fázzon a lábad! – mondta, és egy pár hosszú, csíkos gyapjúzoknit nyújtott át.

Hideglábú pironkodva felhúzta a zoknit, a zoknira felhúzta a bakancsot.

– Vancipőnk? Vancipőnk! Vanzoknink? Vanzoknink!

Ekkor nagy perecropogtatással arra vágatott Pereputty manó családja.

– Játsszál velünk, Hideglábú manó!

– Mire vársz, kulimász? – kérdezte magától Hideglábú.

– Most kipróbáljuk az új cipőnket meg az új zokninkat! – és beállt a fogócskába.

A perecek ropogtak, a gyerekek visongtak, a kiscipők trappoltak, a bakancs nyikorgott... Voltcipő, voltzokni, voltfogócska, és Hideglábú manó életében először azt érezte, hogy nem fázik a lába!

MÁTÉ ANGI

Volt egyszer egy szegénység

Volt egyszer egy szegénység.

Ez a szegénység olyan volt, mint egy igazi markolókocsi, csak egy kicsit kisebb.

Úgy dübögött, ha jött, majd úgy dübögött, ha ment, mint egy markolókocsi.

A jövése és menése között pedig valamiből mindig ki-markolt, tátott egyet vasfogú száján, és hamm, krccs,

nyamm, már le is nyelt egy darabot a ház oldalából, mert leginkább a házak oldalát szerette enni.

Ahonnán markolt, ott a házak oldalán nagy lyuk maradt, és ezekben a lyukakban aztán a szegénység esténként ágyat vetett magának, ott aludt.

Volt egy kék ház is a mindenféle házak között, egy kislány lakott benne.

A kislány kicsi volt, és fényes, mint egy csillag.

Egy napon a markolós szegénység a kislány kék háza körül járt, már tátotta volna vasfogú száját, hogy jót harapjon a kék falból, amikor hangot hallott, kulcslyukon keresztüli suttogást:

– Bújj ide, lapítsd a füledet a kulcslyukra, kedves szegénység, tanítok neked egy éneket, dúdolni valót, aztán, ha már megtanultad, elmehetsz a világba, és énekelheted

mindenféle. Ne félj, nem nehéz, tátoogatnod kell anélkül, hogy kiharapnál valamiből, és csak úgy szállnak majd belőled a dúdolások.

A szegénység nagyon vágyta, hogy valami szálljon belőle, hogy valaminek tőle való könnyűsége legyen, ne legyen már harapás, hamm, krccs, rccs, nyamm, hanem lebegő dúdolás, az legyen, csak.

A kicsi lány énekelt, a szegénység ült a kék ház ajtaja előtt kulcslyukra lapított füllel, tátogatva vasfogú száját, és pillanatok alatt megtanulta az éneket.

Mert az ének is olyan volt, mint a kislány: kicsi és fényes, mint egy csillag.

Aztán felállt a szegénység, és elment a világba, de úgy ment, hogy immár nem olyan volt, mint egy markolókocsi, hanem olyan, mint egy harmonika, tekergőzött, kanyargózott, és énekelt a kék házban lakó kicsi kislány csillag-énekét.

MOLNÁR KRISZTINA rajza

LÁSZLÓ NOÉMI

Volt-nincs vers

A fának ezer levele van,
aztán nincsen egy se.

A földnek napos ege van,
és elvész minden este.

A fű suhog, villog, virít,
egy hajnalon levágják.

Ami van, abból nem marad
csak a kívánság.

CSEH KATALIN

Álomsztoató

Gyertek már, jöjjetek nyomban,
Sok álom van a szatyromban...
Álmokat osztogatok, álmokat:
Nagymamáknak kék-zöld kalaposat,
Kislányoknak piros szalagosat,
Nagytatáknak nyugodt, ráérőseket,
Kisfiúknak csillagfényeseket.
Anyának áttetsző-selymeset,
Apának tán páncélingeset,
Egérgyerkőcnek likacsos sajtosat,
Kopasz fáknak csupa zöld lombosat...
Nincs már álom a szatyromban,
Köztetek mindent szétosztottam.

SZILÁGYI TOSA KATALIN rajzai

Rajzold minden ajándék mellé annak
a családtagnak a jelét, aki örülne neki.

A szegény ember meg a nyúl

Orosz népmese, átdolgozta RAB ZSÚZSA

Egyszer egy szegény ember kiballagott a mezőre. Ahogy ott mendegél, mit lát: egy jókora nyúl lapul a bokorban.

Megörvendett neki a szegény ember, elgondolta magában:

– Hej, ezt egyenest a jó szerencse küldte! Fogom magam, kendert vetek. Fonok a kenderből egy jó hosszú kö-

telet. Abból hurkot kanyarítok. Azzal a hurokkal megfogom ezt a nyulat, beviszem a városba, egyenest a piactérre. Eladom a nyulat négy ezüstért. Azon a négy ezüstön veszek egy szép kismalacot. Fölnevelem akkorára, mint egy kemence. Lesz tizenkét malaca, fölnevelem azokat is. A tizenkét disznónak megint ma-

SOÓ ZÖLD MARGIT rajzai

Aludj, Bálint, aludj,
a világról ne tudj,
álmod legyen vidám:
tollak fataligán,
vizlek nyakam között,
– míg az álmod szövöd,
feldoblak – el ne szállj,
elkaplak, ha muszáj,
de az se baj, ha nem,
a dunnába esel.
Mindebből mit se tudj,
Aludj, Bálint, aludj!

Donkó László

lakai lesznek, mindegyiknek tizenkettő. Akkor eladom az egész kondát, tenger pénzt kapok érte. Veszek a pénzen egy takaros házikót, aztán mindjárt megházasodom. Szép hajadont választok, dolgosat, hűségest. Két fiunk születik. Az egyiknek Vaszka lesz a neve, a másiknak Vanyka. Nőnek a fiaim, cseperednek, szántanak-vetnek, én meg csak üldögélek, pipázgatok, biztatom őket. Odakiáltok: „Héj te, Vaszka, fürgébben! Hallod, Vanyka, lassabban!”

Tovább szövögette, hogy lesz, mint lesz.

– Aztán megházásítom a két fiamat. Egy napon tartjuk mind a kettő lakodalmát. Én már öreg leszek, kényeztetnek a menyeim, kímélgetnek. Ülök a szobában, rengetem a bölcsőt.

Gondolkozott megint egy sort rajta, milyen is lesz az élete, aztán mondta tovább:

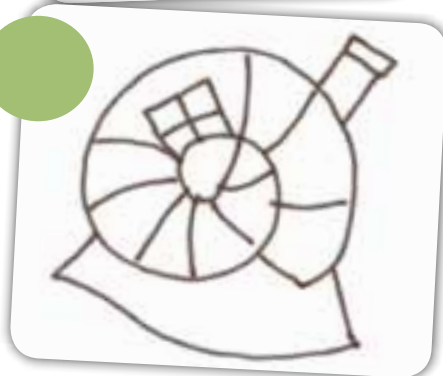
– Kikapom majd a bölcsőből az unokámat, fölemelem jó magasra: Hopp! Hopp! Hopp!

Akkorákat rikkantott örömében, hogy a nyúl meghalotta, kapta magát, eliramodott. Sose látta többet a szegény ember.

SIMON RÉKA ZSÚZSA versei

Csigavágy

Csigabiga házat venne,
kinőtte a mostanit.
Teraszos, medencés kéne,
ahol őkelme henyélne.
Virágoskert is kell hozzá,
ott a hasát süttetné.
Lapulakomát szervezne,
ötven vendéget szeretne,
csak hogy erre nincsen pénze,
csigavágnak itt a vége.

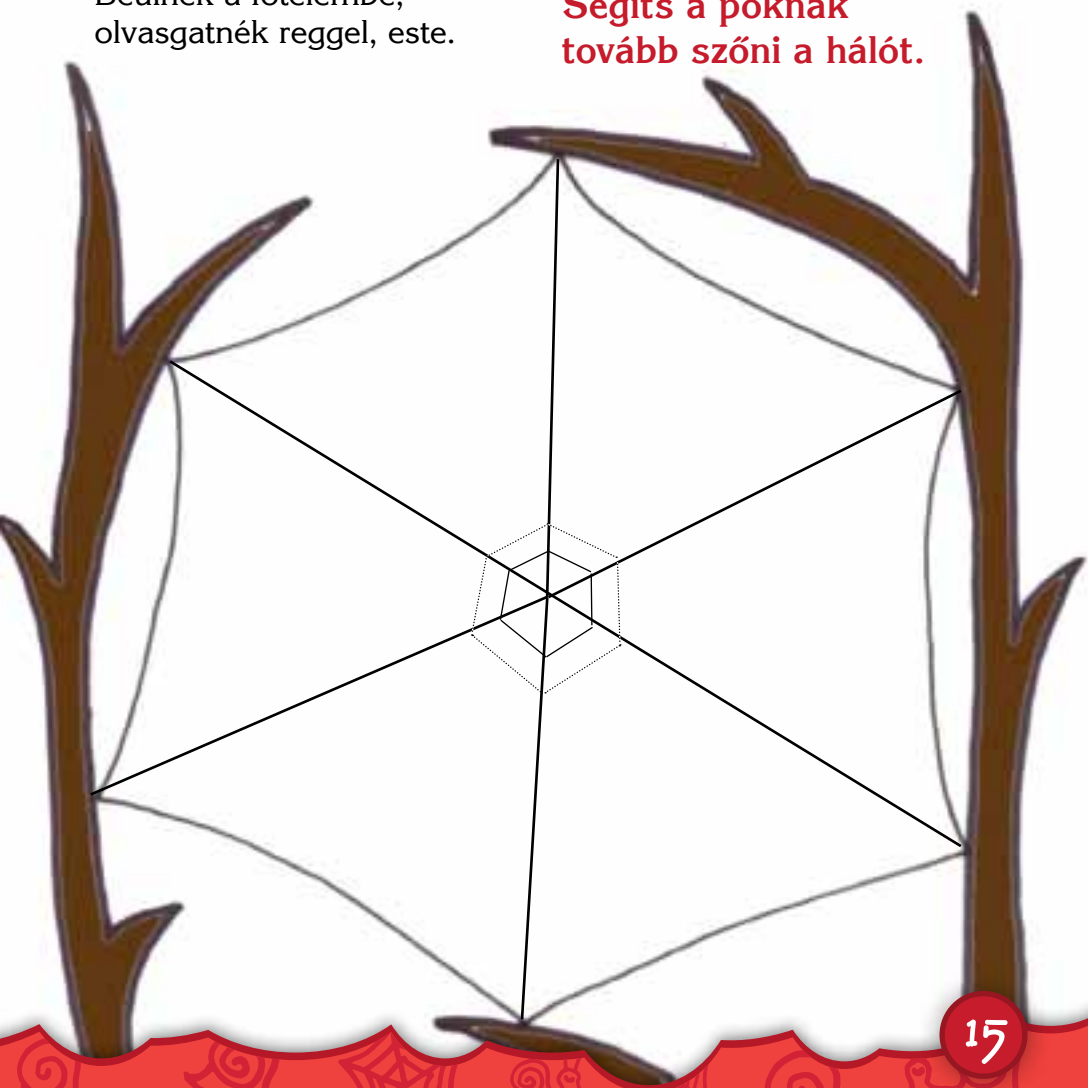
Csipike házat tervezett Csigabiganak.
Milyen sorrendben készültek a rajzok?
Fejezd be, majd ferd ki mindeniket.

Pókterv

Szövöm, szövöm hálómat,
szépítem lakásomat.
Vízcseplámpákat szeretnék,
mellé hálófotelt tennék.
Beülnék a fotelembe,
olvasgatnék reggel, este.

**Segíts a póknak
tovább szőni a hálót.**

MARKÓ BÉLA

A foltozott zsiráf

A zsiráfnak
nincsen új ruhája,
újabb s újabb
foltot tesznek rája.

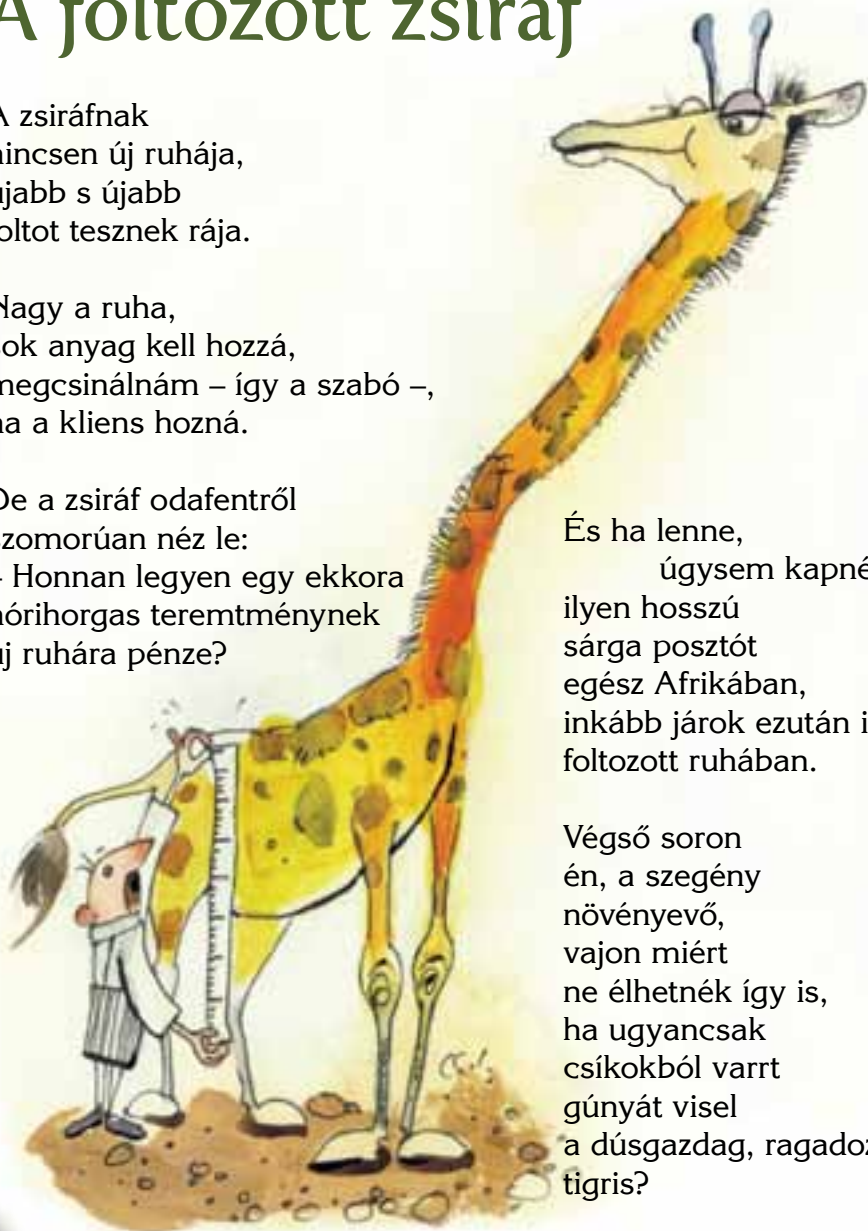
Nagy a ruha,
sok anyag kell hozzá,
megcsinálnám – így a szabó –,
ha a kliens hozná.

De a zsiráf odafentről
szomorúan néz le:
– Honnan legyen egy ekkora
hórihorgas teremtménynek
új ruhára pénze?

És ha lenne,
úgysem kapnék
ilyen hosszú
sárga posztót
egész Afrikában,
inkább járok ezután is
foltozott ruhában.

Végző soron
én, a szegény
növényevő,
vajon miért
ne élhetnék így is,
ha ugyancsak
csíkokból varrt
gúnyát visel
a dúsgazdag, ragadozó
tigris?

CSILLAG ISTVÁN rajza

zebra

tigris

gepárd

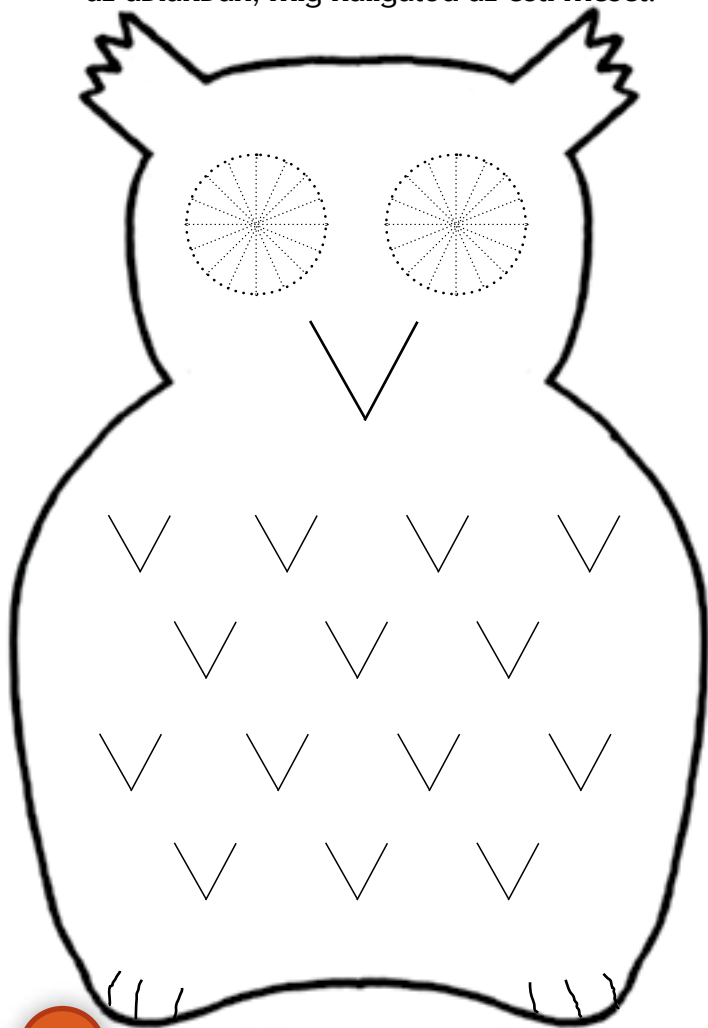
zsiráf

Kösd össze az állat nevét
az árnyékával és a bundájával.

Bagolylámpás

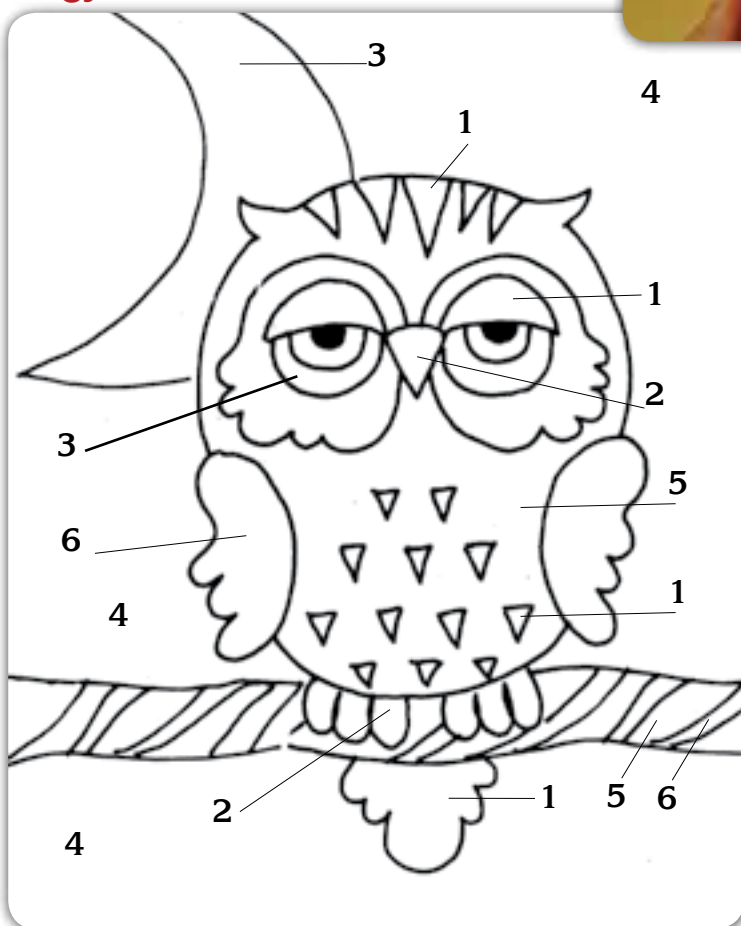
Vágd ki a baglyot, az oldalsó rajzok szerint vagdosd be, és ujjaddal told előre a szemét. A tollait lapítóra téve, felnőtt segítségével, hegyes kiskéssel metszd be, és nyitogasd fel. Ragaszd befőttesüvegre, melybe gyertyát állítottál. Szépen világít majd az ablakban, míg hallgatsz az esti mesét.

A kolozsvári Csemete Óvodában, Lészai Emőke óvó néni segítségével készült a toboztestű, gesztenyefejű bagoly. Szárnya, szeme, füle, csőre karton.

Színezd ki a gyümölcsöket, aztán a baglyot olyan színűre, mint a gyümölcsök.

Adventi naptár

Ragassz zöld papírt a 22. oldalra, majd a 21. oldal rajza szerint vágd ki, és csúsztasd egymásba a fenyő két részét. Tedd az ablakpárkányra. Advent minden estéjén imádkozz, és gondold végig, kinek szereztél bármilyen apró örömet azon a napon. Vágd ki az aznapi díszet, és ragaszd a fenyő egyik ágára. Karácsony estére ünneplőben várja majd kis fenyőd és a lelked is, hogy köszöntse a Megváltó Jézuskát.

nov. 28.

nov. 29.

nov. 30.

dec. 1.

dec. 2.

dec. 3.

dec. 4.

dec. 5.

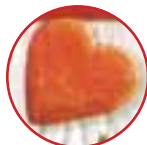
dec. 6.

dec. 7.

dec. 8.

dec. 9.

dec. 10.

dec. 11.

dec. 12.

dec. 13.

dec. 14.

dec. 15.

dec. 16.

dec. 17.

dec. 18.

dec. 19.

dec. 20.

dec. 21.

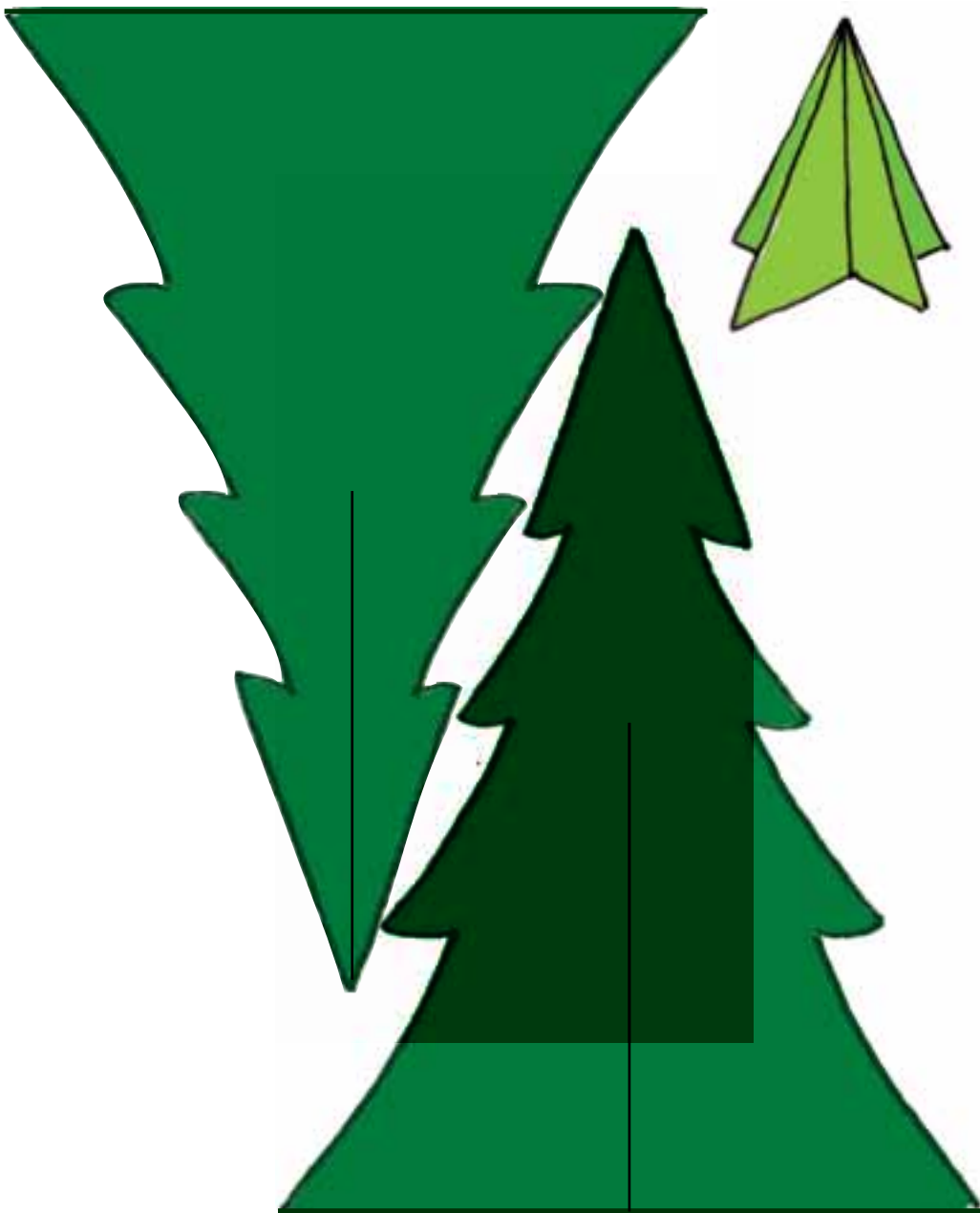
dec. 22.

dec. 23.

dec. 24.

JANCSIK PÁL

Gyöngyi és Gyurka

3. Főzőcskészs

– Keverem meg kavaram,
lassú tűzön forralom,
teszek bele hajdinát,
téglaporból paprikát,
gyöngye gyömbérgyökeret,
szűrös szegfűszegeket,
só helyett meg homokot,
kolbász gyanánt somkórót.
Kicsi kezem neked gyúrta,
gyere, kóstold csak meg, Gyurka!

– Azt ajánlom, Gyöngyi mama,
az egészset vigyük haza.
Művészkedésed csodáit
fogyasszák el a babáid.

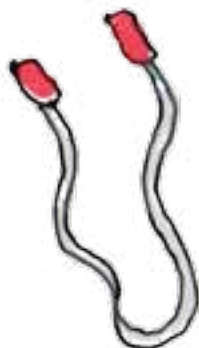
MÜLLER KATI rajza

4. Doktorosdi

Süvölt a szél, zivatar van.
– Ugye, jó itt a sátorban?
Gyere, játszunk doktorosdit,
megvizsgállak, fáj a buksid?

Én vagyok a doktor bácsi,
injekciót adok, így ni... –
és a hegyes tövist Gyurka
Gyöngyi bal karjába szúrja.

– Jaj, jaj, elment a szép eszed?!
Nem is játszom többet veled.
Eriggy innen, szégyelld magad,
mától fogva örök harag!

Karikázd be **kékkel** a tárgyakat,
amelyekkel Gyurka doktorosdit,
pirossal, amelyekkel Gyöngyi
főzőcskét játszik. Húzd ki, ami-
re nincs szükségük.

Ti küldtétek

- Kovács-Minyóka Erzsébet óvó néni mákói csoportjában „termett” ez a sok finom gyümölcs: a körte és az alma szalvétagalacsinból, a szőlőgerezd festett tökmagból, a kosár parafából készült. A levelek egy része igazi.

- A mákói pityóka-bábuk érdekessége, hogy a természettel közösen alkották a gyerekek. Bütykös, girbe-gurba krumplikat gyűjtöttek (amit anyuka úgyis nehezen hámoz), elképzelték, mihez hasonló leginkább, és néhány részlettel befejezték a föld alatt született szobrocskát.

- Gábor Lizetta tanító néni küldte be a marosvásárhelyi Tudor Vladimirescu Gimnázium tavalyi IV. B osztályának őszi „keze-munkáját”. Ez itt a Nagy Csilláé.

● **A csíkszeredai Petőfi Sándor Általános Iskola IV. A osztálya Waczel Enikő tanító néni irányításával magokat, gyufaszálat, morzsolt zöldfűszert, színes papírt használt az őszi hangulatú képek megalkotásához.**

● **Máté Angi és Szabó Éva óvó néni csoportja a kolozsvári 56-os Napköziben arany és ezüst üvegfestékekkel varázsolt mesevilágot a színes lapra. Németh Mira és Vincze Brigitta rajza**

● **Kolcsár Katalin óvó néni az inaktelki kis művészpálánták vidám krumpli-figuráit küldte el nekünk.**

Szivárvány-posta

• Köszöntjük a kedves Szivárványt. Köszönjük a sok verset, mesét, játékot, kifejtőt, ötletet. A **szatmárnémeti** Gulliver Óvoda vegyes csoportja, **Butka Ilo**na és **Botos Enikő** óvónők

Tánczos Dorottya, Kolozsvár

• Köszönjük Dorka édesanyjának a biztató sorokat. Sajnos levelét későn kaptuk meg ahhoz, hogy kérését szeptemberben teljesíthessük, de örömet szerezni sohasem késő.

• Köszönjük munkátokat, ami sok kicsi gyermekszívet dobogtatott meg szeptembertől júniusig. Nyár közepén a kislányom azt kérdezte, mikor kapjuk a júliusi, augusztusi számot. Szeretettel **Juhos Ildikó** óvónéni és a **széki** óvodások

● „Én vagyok Csipike. Mi vagyunk a kolozsvári Méhecskék” – köszöntik egymást a régi barátok. **Farkas Andrea** és **Gergely Erika** óvó néninek köszönhetően egy órára zsongó kapitárrá változott a Szivárvány szerkesztősége.

● Erőt kívánunk a Szivárvány minden munkatársának az új tanévkezdéshez. Az Aranyalma Óvoda nagycsoportosai és **Kovács Zsuzsanna** óvó néni **Csík-szeredából**

● Szorgos olvasói vagyunk a Szivárváynak és még szorgosabb gyűjtögetők.

Minden megrendelő gyerek megőrizte, és felragasztotta a bélyegget. Reménykedünk, hogy újra kapunk egy kis meglepetést. Sok kellemes percet szereztek nekünk, sok gyereknek ez az egyetlen könyvecskéje, amiből olvasnak neki. Örvendünk, hogy ettől az évtől még tartalmasabb lett a lap. A **vetési** óvoda magyar csoportja nevében **Bócsi Erzsébet** óvó néni

● Írjátok, rajzoljátok le nekünk, hogyan telt az adventi várakozás otthon, az oviban, az iskolában. Gondolatban mi is veletek leszünk, amikor sorra meggyújtjátok az adventi koszorú négy gyertyáját. És várjuk leveleiteket. Épp október elsején írjuk e sorokat, lássuk, addig kinek a küldeménye futott be hozzánk: **Kádár Varga Petra**, **Szilágycseh**; **Kovács Márk Krisztián**, **Szatmárnémeti**; a **tóti** nagycsoportos óvodások.

Csipike postája

Az év legszomorúbban induló hónapja a november. A szomorúságot azonban nem szabad összetévesztenünk a bosszúsággal vagy a haraggal, mert ezekhez semmi köze. November elsején, halottak napján megtelnek a temetők gyászoló, gyertyát gyújtó emberekkel. Istennek hála a legtöbb gyermek nem szomorkodik különösképpen ezen az őszi délutánon, hiszen a gyász még idegen tőletek. Mégis, arra kérnélek, ha kikíséritek szüleiteket a temetőbe, ne hancúrozatok: a felnőttek ezen a délutánon-estén elhunyt szeretteikre emlékeznek, igyekezzetek hát – bár tudom, ez nem könnyű nektek – csendesesen viselkedni a temetőben.

Igazán szomorú nap ezután nem következik. November az iskolásoktól elvárja, hogy szorgalmasan tanuljanak, ami-
ben talán az esős-vizes időjárás is segít, mert ugyan kinek volna kedve a szabadban játszani vagy kirándulni a késő őszi, csatakos időben? Annál is inkább neki kell rugaszkodnotok, mert november az utolsó munkás hónap a karácsonyi vakáció előtt! Nosza hát – tanuljatok szorgalmasan. És ha a sok

tanulás közepette marad egy kis időtök, rittyentsetek egy-egy levélkét nekem is, mert – bevallom – novemberben kevésbé vagyok elfoglalva itt az Óriásinagy Bükkfa tövében.

Csizmár Bernadette,
Mezőfény

Kedves Feleségem, Típetupa találékonysága, amellyel különböző munkákra sarkall engem – kifogyóban van, és Istennek hála, egy-egy kicsit meg-megszusszanhatok. Ilyenkor aztán inkább van időm arra, hogy leveleket olvassak, és írjak is nektek, az én jó Barátaimnak, Barátnőimnek. Ezért aztán egy pillanatig sem unatkozom, mert ha egyéb fontos munkám nincsen, leveleitekre válaszolok. Ezt akkor is megteszem – jobb, ha tőlem tudjátok meg – ha egyéb munkákkal is el vagyok foglalva, csak ilyenkor jobban oda tudok figyelni, és nem tévesztem el a címeteket – mint a múltkor, amikor egy kedves kislánynak a levelére úgy válaszoltam, mintha fiúnak írnék. Szerencsére nem haragudott meg, hanem jót kacagott, mondván, hogy biza' itt melléfogtál, Csipike! Ígérem, többé nem fogok mellé! De ha mégis – figyelmeztetések, kérek.

Melyhez hasonló jókat,
CSIPIKE

Moldovai Dóra

Kelemen Dániel

Bodor Bálint

A kovásznai 2-es Óvoda kis „festőművészeinek” munkái

Oson az ősz a kertemben,
A nyári holmit eltehetem.
A tél viszont a kedvencem,
A szánkót majd előveszem.

Lesiklok a dombtetőről,
Meg a közeli hegyről,
Hóban sokszor hempergek,
Végül én is hóember leszek..

Szilágyi Máté, Szatmárnémeti

Szegedi Tímea,
Zetelaka

Hullik már a falevél,
Az ősz lassan véget ér.
A város melletti házban
Készülnek a kirándulásra.

Szüreteltünk, mustot ittunk,
Gólyának, fecskének integettünk.
A diót levertük, a káposztát
levágtuk,
Az almát leszedtük, a leveleket
gereblyéztük.

Lehullt már a falevél,
Az ősz immár véget ért,
A város melletti házban
Készülnek a szánkózásra.

Bugár Anna,
Kolozsvár

Kocsis Gyuszi,
Hegyközszentimre

Vége van a nyárnak,
Hullanak már a levelek,
Sárga, piros, barna.
Szedegek is néhányat,
Sárgát, pirosat, barnát.
Hazaviszem gyorsan,
Amíg meg nem szárad.

Czire Hanga, Kolozsvár

Volt egyszer egy szegény ember. Búzát vetett, learatta. Arra jött egy gazdag ember.

– Mennyibe adja el a búza negyedét? – kérdezte.

– Egy lepedőért adom – nevetett a szegény ember.

Másnap egy gazdag asszony jött, egy nagy párnáért annak is eladta a búza negyedét. Harmadik nap a király vette meg a maradék felét egy dunyháért. A kevés megmaradt búzát odaadta a malackájának, s az jó kövérre hizott. Így készült fel a szegényember télire. Jöhetett a hideg, a családja nem fázott, és nem éhezett.

Lőrincz Réka,
Gyergyószentmiklós

Vágd ki a bélyeget,
és ragaszd a
gyűjtőlapra!

Címlap:
Gesztenye-gyurma
sünik

E lapszám támogatói:

SZIVÁRVÁNY, kisgyermekes képes lapja. XXXI. évfolyam, 339. szám. Kiadja a NAPSUGÁR Kft. Szerkesztik: ZSIGMOND EMESE főszerkesztő, MÜLLER KATI képszerkesztő. Lapterv: Könczey Elemér. A szerkesztőség postacíme: 400462 Cluj, Bld. C. Brâncuși nr. 202. ap. 101. C.P. 137. Telefon/Fax: 0264/418001. E-mail: naps.ziv@napsugar.ro. Honlapszerkesztő: Komáromy László; www.napsugar.ro. Megrendelhető a szerkesztőség címén. A lapok árát a következő bankszámlára várjuk: Cont IBAN RO45RNCB0106026602080001 B.C.R., SUC. CLUJ S.C. NAPSUGÁR- EDITURA S.R.L. CUI: 210622. Készült a kolozsvári TipoOffset Kft. Nyomdájában. ISSN 1221-776x.

Ára 2 lej

Rajz-üzenet

**Csibi Andrea,
Gyergyóditró**

**Csurka Szabolcs,
Szászrégen**

**Tarr Regina,
Szatmárnémeti**

**Pászvány Tímea,
Kolozsvár**